

bortkaste ogsaa sin aandelige Rejseklædning og gøre sig det hyggeligt i gammelvante Følelser og Stemninger. Og han forstod endnu slet ikke, at denne Trang kun højst ufuldkomment lod sig tilfredsstille her i det for ham (trods alt) fremmede og fremmedartede jødiske Købmandshjem, hvor han indaandede den samme evropæiske Luft, som nu saa længe havde trættet ham. Da der om Aftenen kom nogle Bekendte i Besøg fra de omliggende Villaer — allesammen Jøder — havde han ganske Fornemmelsen af endnu at befinde sig i Udlandet.

Sammen med Jakobe gik han da ned i Haven, ned til den lukkede Alle langs med Vandet, hvor de i Dagens Løb oftere var tyet hen for at være uforstyrrede.

Jakobe hvilede Hovedet paa hans Skulder; men hvert Øjeblik standsede hun og slog Armene om hans Hals.

Han strøg hende ligesom medlidende ned over Haaret. Og naar han overhovedet gengældte hendes uophørlige og stedse lidenskabeligere Kærtegn, var det ikke længer af Lyst, men kun, fordi han ikke nænnede andet.

Engang trykkede hun sin Kind ind mod hans, kaldte ham sin Mand og sagde, at han skulde holde sig hjemme den næste Formiddag, hun vilde da komme ind og besøge ham.

Per lod først, som om han ikke forstod hendes egentlige Mening.